

- Thật sự thì con không phải là con ruột của cậu mợ... bố mẹ con mất đi khi con còn bé lắm chưa biết gì và cậu mợ đã đem con về nuôi. Lai lịch của Đoàn cậu vẫn còn giữ lại đây.

Ông Mẫn đưa cho nó xem miếng vải đã ngả sang màu cháo lòng. Bà Hoàn nhìn ông gật gù như bằng lòng với những điều chồng bà vừa nói. Con Đoàn thì hai mắt mở to thao láo, nó ngạc nhiên tột độ trước sự tiết lộ về thân thế mình, nó hết nhìn ông lại ngược lên nhìn bà.

- Hôm nay cậu mợ muốn biết ý định của con. Nếu con muốn, thì cậu mợ sẽ thu xếp để đưa con về quê quán ... tìm xem có còn ai là họ hàng thân thuộc không ? Rồi thì tùy theo quyết định của con và của cả họ nữa ... con có thể ở lại đây với họ.

Con Đoàn bỗng giẫy nảy lên trong lòng bà Hoàn, nó nghẹn ngào :

- Không ... không, con chỉ muốn ở với cậu mợ thôi, con chẳng muốn ở với ai khác. Con thương cậu mợ lắm, nhất là em Ân. Cậu mợ có thương con thì đi đâu cho con đi cùng ... sau này con còn lo cho cậu mợ.

Hai ông bà đưa mắt nhìn nhau, có lẽ cảm động vì lời lẽ đầy tình cảm của đứa trẻ thơ ngây. Bà Hoàn chậm rãi vuốt tóc Đoàn, âu yếm nói :

- Ừ thôi thì con cứ ở với cậu mợ như cũ. Cậu mợ đi đâu cũng dẫn 2 con theo ... thế nhé ?

- Thôi, con đừng khóc nữa - ông Mẫn trấn an nó - cậu mợ cũng rất thương con. Rồi mình sẽ đi chung cả với nhau.

Con Đoàn sung sướng ôm chặt lấy bà mẹ nuôi hiền hậu, tuy cười nhưng 2 mắt vẫn còn đỏ hoe.

- Ân ơi, ra đây cậu mợ bảo.

Bé Ân đang chơi búp bê ở gần đấy, nghe gọi nên lon ton chạy lại đứng bên bố. Ông Mẫn vẫn tắt kể lai lịch Đoàn, Ân chỉ hiểu một cách lờ mờ. Đối với nó ... điều mong muốn nhất chỉ là có chị Đoàn để mà chơi với.

- Chị Đoàn đừng đi đâu hết. Chị là chị của em mà, em thương chị nhiều lắm chị ơi.

Đoàn trườn ra khỏi lòng bà Hoàn, bước đến ôm chầm lấy Ân :

- Chị cũng thương em nhiều ... chị sẽ ở mãi với em.

@@@@@@@@@j